Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 26 juli 2017 *

”Begäran om förhandsavgörande – Förordning (EU) nr 604/2013 – Fastställande av vilken medlemsstat som är ansvarig för prövningen av en ansökan om internationellt skydd som lämnats in i en av medlemsstaterna av en tredjelandsmedborgare – Artikel 20 – Inledande av förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat – Inlämnande av en ansökan om internationellt skydd – Rapport från myndigheterna som har inkommit till de behöriga myndigheterna – Artikel 21.1 – De angivna tidsfristerna för att göra en framställan om övertagande – Övergång av ansvaret till en annan medlemsstat – Artikel 27 – Rättsmedel – Domstolsprövningens omfattning”

I mål C-670/16,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Verwaltungsgericht Minden (Förvaltningsdomstolen i Minden, Tyskland) genom beslut av den 22 december 2016, som inkom till domstolen den 29 december 2016, i målet

**Tsegezab Mengesteab**

mot

**Bundesrepublik Deutschland,**

meddelar

meddelar DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden K. Lenaerts, vice ordföranden A. Tizzano, avdelningsordförandena R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič och L. Bay Larsen (referent) samt domarna E. Levits, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. Toader, M. Safjan, C.G. Fernlund, C. Vajda, S. Rodin, F. Biltgen och K. Jürimäe,

generaladvokat: E. Sharpston,

justitiesekreterare: handläggaren C. Strömholm,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 25 april 2017,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– Tsegezab Mengesteab, genom D. Ottembrino, Rechtsanwältin,

– Tysklands regering, genom T. Henze och R. Kanitz, båda i egenskap av ombud,

– Ungerns regering, genom M. Z. Fehér och M. M. Tátrai, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: tyska.

– Förenade kungarikets regering, genom C. Crane, i egenskap av ombud, biträdd av M. D. Blundell, barrister,

– Europeiska kommissionen, genom M. Condou-Durande och G. Wils, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 20 juni 2017 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

## Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 17.1, artikel 20.2, artikel 21.1 och artikel 22.7 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat (EUT L 180, 2013, s. 31, och rättelse i EUT L 49, 2017, s. 50) (nedan kallad Dublin III-förordningen).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Tsegezab Mengesteab, som är medborgare i Eritrea, och Bundesrepublik Deutschland (Förbundsrepubliken Tyskland) som företräds av Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Federala migrations- och flyktingmyndigheten, Tyskland) (nedan kallad myndigheten). Målet rör nämnda myndighets beslut att avslå Tsegezab Mengesteabs asylansökan. Myndigheten fastställde däri att det inte förelåg något förbud mot att avlägsna Tsegezab Mengesteab, beslutade att han skulle överföras till Italien och fastställde ett inrese- och vistelseförbud för honom på sex månader från och med dagen för avlägsnandet.

### Tillämpliga bestämmelser

#### *Unionsrätt*

#### *Förordning (EG) nr 343/2003*

3 Rådets förordning (EG) nr 343/2003 av den 18 februari 2003 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredje land har gett in i någon medlemsstat (EUT L 50, 2003, s. 1) har upphävts och ersatts av Dublin III-förordningen.

4 I artikel 4.2 föreskrevs följande:

”En asylansökan skall anses inlämnad vid den tidpunkt då en formell ansökan från den asylsökande eller en rapport från myndigheterna inkom till de behöriga myndigheterna i den berörda medlemsstaten. Om ansökan inte är skriftlig, bör rapporten upprättas så snart som möjligt efter avsiktsförklaringen.”

#### *Förordning (EG) nr 1560/2003*

5 I punkt 7 i del I i förteckning A i bilaga II till kommissionens förordning (EG) nr 1560/2003 av den 2 september 2003 om tillämpningsföreskrifter till rådets förordning (EG) nr 343/2003 (EUT L 222, 2003, s. 3), i dess ändrade lydelse enligt kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 118/2014 av den 30 januari 2014 (EUT L 39, 2014, s. 1), nämns bland bevisen på inresa utan tillstånd i territoriet via en yttre gräns ett ”[p]ositivt resultat av Eurodacs jämförelse av sökandens fingeravtryck med de

fingeravtryck som samlats in enligt artikel 14 i [Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 603/2013 av den 26 juni 2013 om inrättande av Eurodac för jämförelse av fingeravtryck för en effektiv tillämpning av förordning nr 604/2013 och för när medlemsstaternas brottsbekämpande myndigheter och Europol begär jämförelser med Eurodacuppgifter för brottsbekämpande ändamål, samt om ändring av förordning (EU) nr 1077/2011 om inrättande av en Europeisk byrå för den operativa förvaltningen av stora it-system inom området frihet, säkerhet och rättvisa (EUT L 180, 2013, s. 1, och rättelse i EUT L 180, 2013, s.41)]."

### *Direktiv 2013/32/EU*

6 I artikel 6.1–6.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd (EUT L 180, 2013, s. 60) (nedan kallat förfarandedirektivet), föreskrivs följande:

"1. Om en person ansöker om internationellt skydd vid en myndighet som enligt nationell rätt är behörig att registrera sådana ansökningar ska denna diarieföring ske senast tre arbetsdagar efter det att ansökan gjorts.

Om ansökan om internationellt skydd görs vid en annan myndighet som kan förväntas få ta emot sådana ansökningar men som inte är behörig att registrera dem i enlighet med nationell rätt ska medlemsstaterna säkerställa att diarieföringen sker senast sex arbetsdagar efter det att ansökan gjorts.

…

2. Medlemsstaterna ska se till att en person som har ansökt om internationellt skydd har en faktisk möjlighet att lämna in sin ansökan så snart som möjligt. …

3. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2 får medlemsstaterna ställa som krav att ansökningar om internationellt skydd ska lämnas in personligen och/eller på en angiven plats.

4. Utan hinder av punkt 3 ska en ansökan om internationellt skydd anses ha lämnats in när en blankett har lämnats in av sökanden eller en officiell rapport inkom till de behöriga myndigheterna i den berörda medlemsstaten i enlighet med nationell rätt."

7 I artikel 31.3 i direktivet föreskrivs följande:

"Medlemsstaterna ska säkerställa att prövningsförfarandet avslutas inom sex månader från det att ansökan lämnats in.

Om en ansökan är föremål för det förfarande som föreskrivs i [Dublin III-förordningen] ska tidsfristen på sex månader inledas vid den tidpunkt då det i enlighet med den förordningen fastställs vilken medlemsstat som är ansvarig för prövningen samt sökanden befinner sig på den medlemsstatens territorium och har tagits om hand av den behöriga myndigheten.

…"

### *Direktiv 2013/33/EU*

8 I artikel 6.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/33/EU av den 26 juni 2013 om normer för mottagande av personer som ansöker om internationellt skydd (EUT L 180, 2013, s. 96), föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna ska inom en rimlig tid, som inte får vara längre än 15 dagar, efter det att de som ansöker om internationellt skydd har lämnat in sina ansökningar informera dem åtminstone om fastställda förmåner och vilka skyldigheter de ska fullgöra för att komma i åtnjutande av mottagningsvillkoren.

…”

9 I artikel 14.2 i direktivet föreskrivs följande:

”Tillträde till utbildningssystemet ska ges senast tre månader från den dag då ansökan om internationellt skydd lämnats in av den underårige eller på dennes vägnar.

…”

10 Artikel 17.1 i direktivet har följande lydelse:

”Medlemsstaterna ska se till att materiella mottagningsvillkor är tillgängliga för sökande när de ansöker om internationellt skydd.”

### *Eurodacförordningen*

11 I artikel 9.1 i förordning nr 603/2013 (nedan kallad Eurodacförordningen) föreskrivs följande:

”Varje medlemsstat ska genast ta fingeravtryck av alla fingrar av varje person som ansöker om internationellt skydd och som är 14 år eller äldre och så snart som möjligt, dock senast 72 timmar efter det att hans eller hennes ansökan om internationellt skydd som avses i artikel 20.2 i [Dublin III-förordningen] lämnats in, överföra uppgifterna tillsammans med de uppgifter som avses i artikel 11 b–g i den här förordningen till det centrala systemet.

…”

12 I artikel 14.1 i Eurodacförordningen föreskrivs följande:

”Varje medlemsstat ska skyndsamt ta fingeravtryck på alla fingrar av varje tredjelandsmedborgare eller statslös person som är 14 år eller äldre och som grips av de behöriga kontrollmyndigheterna i samband med olaglig passage över medlemsstatens gräns landvägen, sjövägen eller luftvägen från ett tredjeland och som inte avvisas eller som fortfarande fysiskt befinner sig på medlemsstatens territorium och som inte hållits i förvar, omhändertagits eller häktats under hela perioden från gripandet fram till verkställigheten av avvisningsbeslutet.”

### *Dublin III-förordningen*

13 I skälen 4, 5, 9 och 19 i Dublin III-förordningen anges följande:

”(4) I slutsatserna från [Europeiska rådets särskilda möte i Tammerfors den 15 och 16 oktober 1999] förklarades också att [det gemensamma europeiska asylsystemet] på kort sikt bör omfatta ett tydligt och praktiskt genomförbart sätt att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan.

(5) En sådan metod bör bygga på objektiva kriterier, som är rättvisa för både medlemsstaterna och de berörda personerna. Den bör särskilt göra det möjligt att snabbt fastställa ansvarig medlemsstat, för att garantera faktisk tillgång till förfarandena för beviljande av internationellt skydd och inte äventyra målet att behandla ansökningar om internationellt skydd snabbt.

…

(9) Mot bakgrund av resultaten av de utvärderingar av den första etappens instrument som genomförts, är det lämpligt att i detta skede bekräfta de principer som ligger till grund för förordning [nr 343/2003] och samtidigt, på grundval av gjorda erfarenheter, göra nödvändiga förbättringar för att öka effektiviteten i Dublinsystemet och i det skydd som beviljas personer som ansöker om internationellt skydd enligt det systemet. …

…

(19) För att garantera ett effektivt skydd av den berörda individens rättigheter är det viktigt att fastställa rättssäkerhetsgarantier och rätten till ett effektivt rättsmedel i samband med beslut om överföring till den ansvariga medlemsstaten, särskilt i enlighet med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. För att säkerställa respekten för internationell rätt bör ett effektivt rättsmedel för sådana beslut omfatta prövning såväl av tillämpningen av denna förordning som av den rättsliga och faktiska situationen i den medlemsstat till vilken den sökande överförs.”

14 I artikel 3.1 första stycket i förordningen föreskrivs följande:

”Om ansvarig medlemsstat inte kan fastställas på grundval av kriterierna i denna förordning, ska den medlemsstat där ansökan om internationellt skydd först lämnades in ansvara för prövningen.”

15 I artikel 4.1 i förordningen föreskrivs följande:

”Omedelbart efter det att en ansökan om internationellt skydd har lämnats in i den mening som avses i artikel 20.2 i en medlemsstat ska dess behöriga myndigheter underrätta sökanden om tillämpningen av denna förordning, särskilt om

…

(b) kriterierna för fastställande av ansvarig medlemsstat, och rangordningen mellan dessa kriterier, de olika stegen i förfarandet, och deras varaktighet, samt att en ansökan om internationellt skydd som har lämnats in i en medlemsstat kan leda till att denna medlemsstat blir ansvarig enligt denna förordning även om detta inte grundar sig på dessa kriterier,

(c) den personliga intervjun enligt artikel 5 och möjligheten att lämna information om närvaron av familjemedlemmar, släktingar eller andra närstående i medlemsstaterna, inklusive på vilket sätt sökanden kan lämna denna information,

…”

16 I artikel 6.4 första stycket i samma förordning föreskrivs följande:

”Vid tillämpning av artikel 8 ska den medlemsstat där det ensamkommande barnet lämnade in ansökan om internationellt skydd så snart som möjligt vidta lämpliga åtgärder för att identifiera de familjemedlemmar, syskon eller släktingar till det ensamkommande barnet som befinner sig på medlemsstaternas territorium, samtidigt som man värnar om barnets bästa.”

17 Artikel 13.1 i Dublin III-förordningen har följande lydelse:

”Om det har fastställts, på grundval av sådana bevis eller indicier som tas upp i de två förteckningar som avses i artikel 22.3 i denna förordning, inklusive sådana uppgifter som avses i [Eurodacförordningen], att en sökande utan tillstånd har passerat gränsen till en medlemsstat landvägen, sjövägen eller luftvägen från ett tredjeland, ska den medlemsstat där inresan ägt rum ansvara för prövningen av ansökan om internationellt skydd. Detta ansvar ska upphöra tolv månader efter det att den otillåtna gränspassagen ägde rum.”

18 I artikel 17.1 i förordningen föreskrivs följande:

”Genom undantag från artikel 3.1 får varje medlemsstat besluta att pröva en ansökan om internationellt skydd som den har mottagit från en tredjelandsmedborgare eller en statslös person, även om det inte föreligger någon sådan skyldighet enligt de kriterier som anges i denna förordning.

…”

19 I artikel 18.1 i förordningen föreskrivs följande:

”Den ansvariga medlemsstaten ska vara skyldig att

(a) på de villkor som anges i artiklarna 21, 22 och 29 överta en sökande som har lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat,

(b) på de villkor som anges i artiklarna 23, 24, 25 och 29 återta en sökande vars ansökan är under prövning och som har lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat eller som befinner sig i en annan medlemsstat utan uppehållstillstånd,

(c) på de villkor som anges i artiklarna 23, 24, 25 och 29 återta en tredjelandsmedborgare eller en statslös person som har återkallat en ansökan under prövning och lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat eller som befinner sig i en annan medlemsstat utan uppehållstillstånd,

(d) på de villkor som anges i artiklarna 23, 24, 25 och 29 återta en tredjelandsmedborgare eller en statslös person vars ansökan har avslagits och som har lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat eller som befinner sig i en annan medlemsstat utan uppehållstillstånd.”

20 I artikel 20.1, 20.2 och 20.5 i samma förordning föreskrivs följande:

”1. Förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat ska inledas när en ansökan om internationellt skydd första gången lämnas in i en medlemsstat.

2. En ansökan om internationellt skydd ska anses inlämnad vid den tidpunkt då en formell ansökan från den sökande eller en rapport från myndigheterna inkom till de behöriga myndigheterna i den berörda medlemsstaten. Om ansökan inte är skriftlig, bör rapporten upprättas så snart som möjligt efter avsiktsförklaringen.

…

5. En sökande som befinner sig i en annan medlemsstat utan uppehållstillstånd eller som där har lämnat in en ansökan om internationellt skydd efter att ha återkallat sin första ansökan som lämnats in i en annan medlemsstat under förfarandet för fastställande av ansvarig medlemsstat, ska återtas av den medlemsstat där den ansökan om internationellt skydd först lämnades in, enligt villkoren i artiklarna 23, 24, 25 och 29, i syfte att avsluta förfarandet för fastställande av ansvarig medlemsstat.

…”

21 I artikel 21.1 i Dublin III-förordningen föreskrivs följande:

”Om en medlemsstat som har mottagit en ansökan om internationellt skydd bedömer att en annan medlemsstat ska ansvara för prövningen av denna ansökan, får den förstnämnda medlemsstaten så snart som möjligt och i vart fall inom tre månader från det att asylansökan lämnades in enligt artikel 20.2 anmoda den senare medlemsstaten att överta sökanden.

Utan hinder av första stycket ska framställan, vid en träff i Eurodac på grundval av uppgifter som registrerats i enlighet med artikel 14 i [Eurodacförordningen], göras inom två månader från det att den träffen registrerades, i enlighet med artikel 15.2 i den förordningen.

Om framställan om övertagande av en sökande inte görs inom de tidsfrister som anges i första och andra styckena, ska den medlemsstat där ansökan om internationellt skydd lämnades in ansvara för prövningen.”

22 I artikel 22 i Dublin III-förordningen föreskrivs följande:

”1. Den anmodade medlemsstaten ska utföra de kontroller som behövs och fatta beslut om en framställan om övertagande av en sökande inom två månader från det att framställan mottogs.

…

3. Kommissionen ska genom genomförandeakter utarbeta och regelbundet göra en översyn av två förteckningar, med relevanta uppgifter om bevis och indicier enligt de kriterier som anges i leden a och b i denna punkt. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 44.2.

a) Bevis
   i) Här avses formella bevis som avgör ansvar enligt denna förordning, så länge de inte vederläggs genom motbevis.

…

6. Om den anmodande medlemsstaten har begärt ett brådskande svar, …, ska den anmodade medlemsstaten göra allt den kan för att svara inom den angivna fristen. I undantagsfall, där det kan visas att prövningen av en framställan om övertagande är särskilt komplicerad, får den anmodade medlemsstaten lämna svar efter det att den begärda tidsgränsen har överskridits, men ska under alla förhållanden svara inom en månad. …

7. Om inget svar har lämnats inom två månader enligt punkt 1 respektive en månad enligt punkt 6, ska framställan anses godtagen och medföra skyldighet att överta personen, vilket innefattar en skyldighet att tillhandahålla lämpliga ankomstarrangemang.”

23 I artikel 27.1 i förordningen föreskrivs följande:

”En sökande … ska ha rätt till ett effektivt rättsmedel, i form av överklagande eller omprövning i domstol av de faktiska och rättsliga omständigheterna när det gäller det beslut om överföring.”

24 I artikel 28.3 i samma förordning föreskrivs följande:

”Förvar bör pågå en så kort tidsperiod som möjligt och ska inte pågå längre än vad som rimligen krävs för att med tillbörlig aktsamhet fullgöra de nödvändiga administrativa förfarandena till dess att överföringen enligt denna förordning har genomförts.

Om en person hålls i förvar enligt denna artikel ska en framställan om övertagande eller återtagande göras senast en månad efter det att ansökan lämnades in. …

…

Om den anmodande medlemsstaten inte respekterar tidsfristerna för att göra en framställan om övertagande eller återtagande … ska personen inte längre hållas i förvar. …”

### *Tysk rätt*

25 I 5 § första stycket Asylgesetz (Asyllagen), i den lydelse som offentliggjordes den 2 september 2008 (BGBl. 2008 I, s. 1798) (nedan kallad AsylG), föreskrivs följande:

”[Myndigheten] fattar beslut om asylansökningar. [Nämnda myndighet] är i enlighet med denna lag även ansvarig för utlänningsrättsliga åtgärder och beslut.”

26 I 14 § första stycket AsylG föreskrivs följande:

”Asylansökan ska lämnas in till den avdelning vid [myndigheten] som är ansvarig för den mottagningsanläggning där utlänningen har tagits emot.”

27 I 23 § AsylG föreskrivs följande:

”1) Den utlänning som har tagits emot av en mottagningsanläggning är skyldig att utan dröjsmål eller vid den tidpunkt som anges av mottagningsanläggningen inställa sig personligen vid [myndighetens] avdelning för att lämna in asylansökan.

2) … Mottagningsanläggningen ska utan dröjsmål underrätta den ansvariga avdelningen vid [myndigheten] om att den har tagit emot utlänningen ….”

28 I 63a § första stycket AsylG föreskrivs följande:

”Till en utlänning som ansöker om asyl men ännu inte har lämnat in någon asylansökan utfärdas utan dröjsmål ett intyg om anmälan som asylsökande. Detta intyg ska innehålla personuppgifter samt ett fotografi av den asylsökande samt beteckningen på den mottagningsanläggning dit utlänningen utan dröjsmål ska bege sig för att ansöka om asyl.”

**Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna**

29 Tsegezab Mengesteab ansökte om asyl i München (Tyskland) vid Regierung von Oberbayern (Regeringen i Oberbayern, Tyskland) den 14 september 2015. Samma dag utfärdade nämnda myndighet ett första intyg om registrering som asylsökande till honom. Ett andra intyg av samma slag utfärdades till honom den 8 oktober 2015 av Zentrale Ausländerbehörde Bielefeld (Centrala migrationsmyndigheten i Bielefeld, Tyskland).

30 Även om det under förfarandet vid den hänskjutande domstolen inte har kunnat fastställas vid vilken tidpunkt uppgifter rörande den asylsökande översändes av en av ovannämnda myndigheter till myndigheten har nämnda domstol emellertid kunnat konstatera att Tsegezab Mengesteab hade skickat in sitt intyg om registrering som asylsökande vid flera tillfällen och att myndigheten senast den 14 januari 2016 hade mottagit intyget i original, en kopia av detsamma eller de viktigaste uppgifterna däri.

31 Den 22 juli 2016 hördes Tsegezab Mengesteab av myndigheten och kunde officiellt lämna in sin ansökan om asyl.

32 En sökning i Eurodacsystemet visade att den berörda personens fingeravtryck hade tagits i Italien. Med anledning härav begärde myndigheten den 19 augusti 2016 att de italienska myndigheterna skulle överta Tsegezab Mengesteab på grundval av artikel 21 i Dublin III-förordningen.

33 De italienska myndigheterna besvarade inte denna framställan om övertagande.

34 Myndigheten avslog Tsegezab Mengesteabs asylansökan genom beslut av den 10 november 2016. Myndigheten fastställde däri att det inte förelåg något förbud mot att avlägsna Tsegezab Mengesteab, beslutade att han skulle överföras till Italien och fastställde ett inrese- och vistelseförbud för honom på sex månader från och med dagen för avlägsnandet.

35 Tsegezab Mengesteab överklagade myndighetens beslut till Verwaltungsgericht Minden (Förvaltningsdomstolen i Minden, Tyskland) och yrkade uppskov med verkställigheten av beslutet. Nämnda domstol biföll yrkandet om uppskov med verkställigheten av beslutet den 22 december 2016.

36 Klagande i det nationella målet har till stöd för sitt överklagande hävdat att ansvaret för prövningen av hans ansökan om internationellt skydd har övergått till Förbundsrepubliken Tyskland enligt artikel 21.1 i Dublin III-förordningen, eftersom framställan om övertagande inte gjordes förrän efter det att den tidsfrist på tre månader som föreskrivs i första stycket i den artikeln hade löpt ut.

37 Den hänskjutande domstolen har påpekat att det i tysk rätt skiljs på det steg som utgörs av att personen i fråga begär asyl, vilket vanligtvis görs vid en annan myndighet än den Federala migrations- och flyktingmyndigheten, och det steg som utgörs av att en formell asylansökan lämnas in till den myndigheten. En tredjelandsmedborgare som begär asyl hänvisas till en mottagningsanläggning där vederbörande får ett intyg om registrering som asylsökande. Mottagningsanläggningen bör därefter utan dröjsmål underrätta myndigheten om att den berörda personen har begärt asyl. De myndigheter som är ansvariga för att vidarebefordra den informationen har emellertid ofta underlåtit att uppfylla den skyldigheten. Detta var i synnerhet fallet under andra halvåret 2015 på grund av den exceptionella ökningen av antalet asylsökande som rest in i Tyskland under den perioden. Härav följer att många asylsökande har fått vänta flera månader på att få lämna in sin formella asylansökan, utan att ha någon möjlighet att påskynda förfarandet.

38 Mot denna bakgrund beslutade Verwaltungsgericht Minden (Förvaltningsdomstolen i Minden, Tyskland) att vilandeförklara målet och att ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

”1) Kan en asylsökande göra gällande en övergång av ansvaret på den anmodande medlemsstaten på grund av att tidsfristen för en framställan om övertagande har löpt ut (artikel 21.1 tredje stycket i [Dublin III-förordningen])?

2) Om fråga 1 ska besvaras jakande: Kan en asylsökande även göra gällande en övergång av ansvaret när den anmodade medlemsstaten fortsatt är beredd att överta vederbörande?

3) Om fråga 2 ska besvaras nekande: Medför ett uttryckligt eller underförstått samtycke (artikel 22.7 i [Dublin III-förordningen]) från den anmodade medlemsstaten att denna fortsatt kan anses vara beredd att överta den asylsökande?

4) Kan tidsfristen på två månader enligt artikel 21.1 andra stycket i [Dublin III-förordningen] upphöra efter det att tidsfristen på tre månader enligt artikel 21.1 första stycket i [Dublin III-förordningen] har löpt ut, när den anmodande medlemsstaten låter över en månad förflyta efter det att tidsfristen på tre månader började löpa innan den gör en förfrågning till Eurodacs databas?

5) Anses en ansökan om internationellt skydd ha lämnats in, i den mening som avses i artikel 20.2 i [Dublin III-förordningen], redan vid det första utfärdandet av ett intyg om registrering som asylsökande eller först genom registreringen av en formell asylansökan? Särskilt:
   a) Utgör ett intyg om registrering som asylsökande en formell ansökan eller en rapport i den mening som avses i artikel 20.2 i [Dublin III-förordningen]?
   b) Vilken myndighet är den behöriga myndigheten i den mening som avses i artikel 20.2 i [Dublin III-förordningen] – den myndighet som ansvarar för att ta emot den formella ansökan eller upprätta rapporten, eller den myndighet som ansvarar för prövningen av asylansökan?
   c) Kan en rapport upprättad av myndigheterna anses ha inkommit till den behöriga myndigheten redan när denna informeras om det huvudsakliga innehållet i den formella ansökan eller rapporten, eller krävs det att originalet eller en kopia av rapporten överlämnas till den behöriga myndigheten?

6) Kan dröjsmål mellan det första steget som utgörs av att det begärs asyl eller det första utfärdandet av ett intyg om registrering som asylsökande och framställan om övertagande medföra en övergång av ansvaret på den anmodande medlemsstaten genom en analog tillämpning av artikel 21.1 tredje stycket i [Dublin III-förordningen] eller medföra en skyldighet för den anmodande medlemsstaten att utöva sin rätt till övertagande av ansvaret enligt artikel 17.1 första stycket i [Dublin III-förordningen]?

7) Om fråga 6 ska besvaras jakande med avseende på något av de båda alternativen: Från vilken tidpunkt kan det anses föreligga ett oskäligt dröjsmål med framställan om övertagande?

8) Iakttas tidsfristen enligt artikel 21.1 första stycket i [Dublin III-förordningen] genom en framställan om övertagande där den anmodande medlemsstaten endast anger dagen för inresan i den anmodande medlemsstaten och dagen för inlämnandet av en formell asylansökan, men däremot inte dagen för det första steget som utgörs av att det begärs asyl eller dagen för det första utfärdandet av ett intyg om registrering som asylsökande, eller är en sådan framställan ’verkningslös’?”

## Förfarandet vid domstolen

39 Den hänskjutande domstolen har ansökt om att förfarandet för skyndsam handläggning enligt artikel 105 i domstolens rättegångsregler skulle tillämpas.

40 Domstolens ordförande beviljade denna ansökan genom beslut av den 15 februari 2017, Mengesteab (C-670/16, ej publicerat, EU:C:2017:120).

## Prövning av tolkningsfrågorna

### *Frågorna 1 och 2*

41 Den hänskjutande domstolen har ställt frågorna 1 och 2, vilka ska prövas tillsammans, för att få klarhet i huruvida artikel 27.1 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att en sökande av internationellt skydd, inom ramen för ett överklagande av ett beslut om att överföra vederbörande, kan göra gällande att en tidsfrist som föreskrivs i artikel 21.1 i nämnda förordning har löpt ut, även om den anmodade medlemsstaten är beredd att överta personen.

42 Det preciseras i artikel 27.1 i Dublin III-förordningen att en sökande av internationellt skydd ska ha rätt till ett effektivt rättsmedel, i form av överklagande eller omprövning i domstol av de faktiska och rättsliga omständigheterna när det gäller beslutet om överföring.

43 Räckvidden av det rättsmedel som sökande av internationellt skydd kan använda mot ett beslut att överföra vederbörande preciseras i skäl 19 i Dublin III-förordningen. Det anges i det skälet att för att säkerställa respekten för internationell rätt ska det effektiva rättsmedel som införs genom förordningen för beslut om överföring omfatta såväl en prövning av tillämpningen av den förordningen som en prövning av den rättsliga och faktiska situationen i den medlemsstat till vilken den sökande överförs (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, punkterna 38 och 39).

44 Dessa klargöranden stöds dels av den generella utveckling som systemet för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en asylansökan som gjorts i någon medlemsstat (nedan kallat Dublinsystemet) har genomgått till följd av antagandet av Dublin III-förordningen, dels av de målsättningar som eftersträvas med den förordningen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, punkt 45).

45 Beträffande denna utveckling påpekar domstolen att unionslagstiftaren i den förordningen inte har inskränkt sig till att införa organisatoriska bestämmelser som reglerar förhållandena mellan medlemsstaterna i syfte att fastställa ansvarig medlemsstat, utan har beslutat att asylsökande ska vara delaktiga i detta förfarande genom att ålägga medlemsstaterna en skyldighet att underrätta dem om kriterierna för att fastställa ansvarig medlemsstat, att bereda dem tillfälle att lägga fram ytterligare information för att kriterierna ska kunna tillämpas korrekt och att garantera dem ett effektivt rättsmedel mot ett eventuellt beslut om överföring som kan komma att fattas efter det att förfarandet genomförts (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, punkterna 47–51).

46 Beträffande de målsättningar som eftersträvas med nämnda förordning ska det bland annat understrykas att det av skäl 9 framgår att förordningen, samtidigt som den bekräftar de principer som ligger till grund för förordning nr 343/2003, avser att, på grundval av gjorda erfarenheter, göra nödvändiga förbättringar inte bara för att öka effektiviteten i Dublinsystemet utan även av det skydd som beviljas asylsökande, vilket särskilt säkerställs genom det effektiva och omfattande domstolsskydd som de har rätt till (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, punkt 52).

47 En restriktiv tolkning av omfattningen av den rätt till rättsmedel som föreskrivs i artikel 27.1 i Dublin III-förordningen skulle emellertid stå i strid med uppnåendet av denna målsättning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, punkt 53).

48 Av det ovan anförda följer att den bestämmelsen ska tolkas så, att den säkerställer ett effektivt domstolsskydd för en sökande av internationellt skydd genom att bland annat garantera att nämnda person har möjlighet att överklaga ett beslut om att överföra vederbörande. Nämnda överklagande kan innefatta en prövning av tillämpningen av förordningen, inbegripet iakttagandet av de rättssäkerhetsgarantier som föreskrivs däri (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 juni 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, punkt 22).

49 Även om tillämpningen av Dublin III-förordningen i detta hänseende huvudsakligen bygger på ett förfarande för fastställande av ansvarig medlemsstat, som bestäms på grundval av de kriterier som anges i kapitel III i förordningen (dom av den 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, punkt 41, och dom av den 7 juni 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, punkt 23), ska det understrykas att det förfarandet utgör en del av förfarandena för övertagande och återtagande, vilka måste genomföras i enlighet med de regler som särskilt stadgas i kapitel VI i den förordningen.

50 Dessa förfaranden ska i synnerhet, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 72 i sitt förslag till avgörande, genomföras med iakttagande av ett antal tvingande tidsfrister.

51 Det föreskrivs således i artikel 21.1 i Dublin III-förordningen att framställan om övertagande ska göras så snart som möjligt och i vart fall inom tre månader från det att ansökan om internationellt skydd lämnades in. Utan hinder av den första tidsfristen ska framställan, vid en träff i Eurodac på grundval av uppgifter som registrerats i enlighet med artikel 14 i Eurodacförordningen, göras inom två månader från det att den träffen registrerades.

52 Det ska i detta hänseende påpekas att unionslagstiftaren har klargjort följderna av att nämnda frister har löpt ut genom att i artikel 21.1 tredje stycket i Dublin III-förordningen precisera att om nämnda framställan inte görs inom tidsfristerna, ska den medlemsstat där ansökan om internationellt skydd lämnades in ansvara för prövningen.

53 Härav följer att även om bestämmelserna i artikel 21.1 i förordningen avser att reglera förfarandet för övertagande bidrar de även, på samma sätt som kriterierna i kapitel III i nämnda förordning, till att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig i den mening som avses i den förordningen. Ett beslut om överföring till en annan medlemsstat än den där ansökan om internationellt skydd har lämnats in kan därför inte antas med giltig verkan efter det att tidsfristerna i dessa bestämmelser har löpt ut.

54 Nämnda bestämmelser bidrar således på ett avgörande sätt till att förverkliga målet att behandla ansökningar om internationellt skydd snabbt, vilket nämns i skäl 5 i Dublin III-förordningen. Detta sker genom att säkerställa att prövningen av ansökan om internationellt skydd – vid försening av genomförandet av förfarandet för övertagande – görs i den medlemsstat där nämnda ansökan har lämnats in för att inte fördröja prövningen ytterligare genom antagandet och verkställandet av ett beslut om överföring.

55 När ett överföringsbeslut har överklagats till en domstol måste domstolen under dessa omständigheter kunna pröva påståenden som anförts av en asylsökande som åberopar att bestämmelserna i artikel 21.1 i nämnda förordning har åsidosatts, för att kontrollera att det överklagade överföringsbeslutet har fattats efter en korrekt tillämpning av det i denna förordning föreskrivna förfarandet för övertagande (se, analogt, dom av den 7 juni 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, punkt 26).

56 Denna slutsats påverkas inte av det argument som anförts av Förenade kungarikets regering och kommissionen, vilka har hävdat att den omständigheten att regeln är av processuell beskaffenhet innebär att den inte kan åberopas inom ramen för det överklagande som föreskrivs i artikel 27.1 i förordningen.

57 Utöver det som redan har påpekats i punkt 53 ovan, finns det nämligen anledning att konstatera dels att det i artikel 27 i Dublin III-förordningen inte görs någon åtskillnad mellan de regler som kan åberopas inom ramen för det i den artikeln föreskrivna överklagandeförfarandet, dels att det i skäl 19 i nämnda förordning görs en generell hänvisning till en kontroll av tillämpningen av förordningen.

58 För övrigt skulle den åberopade inskränkningen av räckvidden av det domstolsskydd som tillhandahålls genom Dublin III-förordningen inte vara förenlig med det mål som anges i skäl 9 i förordningen, vilket är att förstärka skyddet för sökande av internationellt skydd, eftersom det förstärkta skyddet främst tar sig uttryck i rättssäkerhetsgarantier för dessa personer (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, punkterna 47–51).

59 Den omständighet som har angetts av den hänskjutande domstolen i fråga 2, att den anmodade medlemsstaten är beredd att överta den berörda personen trots att de tidsfrister som föreskrivs i artikel 21.1 i förordningen har löpt ut – är inte avgörande.

60 Eftersom det överklagande som föreskrivs i artikel 27.1 i Dublin III-förordningen i princip endast kan ske i ett fall där den anmodade medlemsstaten, antingen uttryckligen enligt artikel 22.1 i förordningen eller underförstått i enlighet med artikel 22.7 i samma förordning, har samtyckt till övertagandet kan denna omständighet nämligen i allmänhet inte leda till att omfattningen av den domstolsprövning som föreskrivs i nämnda artikel 27.1 begränsas (se, för ett liknande resonemang, den i dag meddelade domen, A.S., C-490/16, punkterna 33 och 34).

61 Vad närmare bestämt gäller artikel 21.1 i förordningen ska det dessutom understrykas att det i tredje stycket i den artikeln föreskrivs att om de tidsfrister som föreskrivs i de två föregående styckena har löpt ut, ska hela ansvaret övergå på den medlemsstat där ansökan om internationellt skydd lämnades in. Denna övergång av ansvar kräver inte någon reaktion från den anmodade medlemsstaten.

62 Mot denna bakgrund ska frågorna 1 och 2 besvaras enligt följande. Artikel 27.1 i Dublin III-förordningen, jämförd med skäl 19 i den förordningen, ska tolkas så, att en sökande av internationellt skydd, inom ramen för ett överklagande av ett beslut om att överföra vederbörande, kan göra gällande att en tidsfrist som föreskrivs i artikel 21.1 i nämnda förordning har löpt ut, även om den anmodade medlemsstaten är beredd att överta personen.

### *Fråga 4*

63 Den hänskjutande domstolen har ställt fråga 4 för att få klarhet i huruvida artikel 21.1 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att det med giltig verkan går att göra en framställan om övertagande mer än tre månader efter det att ansökan om internationellt skydd har lämnats in, när framställan görs inom två månader från det att en träff i Eurodac registrerades i den mening som avses i den bestämmelsen.

64 Domstolen erinrar om att framställan om övertagande i enlighet med artikel 21.1 första stycket i Dublin III-förordningen ska göras så snart som möjligt och i vart fall inom tre månader från det att ansökan om internationellt skydd lämnades in.

65 I artikel 21.1 andra stycket i nämnda förordning föreskrivs att utan hinder av första stycket i den artikeln i förordningen ska framställan, vid en träff i Eurodac på grundval av uppgifter som registrerats i enlighet med artikel 14 i Eurodacförordningen göras inom två månader från det att den träffen registrerades.

66 I artikel 21.1 tredje stycket i Dublin III-förordningen preciseras följande: ”Om framställan om övertagande av en sökande inte görs inom de tidsfrister som anges i första och andra styckena, ska den medlemsstat där ansökan om internationellt skydd lämnades in ansvara för prövningen.”

67 Det framgår således av själva ordalydelsen i sistnämnda bestämmelse att framställan ska göras inom de tidsfrister som anges i artikel 21.1 i förordningen, vilket innebär att en framställan om övertagande i vart fall inte kan göras mer än tre månader efter det att en ansökan om internationellt skydd lämnades in. Den omständigheten att en träff i Eurodac har registrerats medför inte att det är tillåtet att överskrida den tidsfristen.

68 Det konstaterandet stöds av det sammanhang i vilket artikel 21.1 i förordningen ingår och de mål som eftersträvas med förordningen, vilka ska beaktas vid tolkningen av bestämmelsen.

69 Den särskilda tidsfrist som föreskrivs i artikel 21.1 andra stycket i Dublin III-förordningen är nämligen endast tillämplig vid registrering av en träff i Eurodac som gjorts på grundval av uppgifter som registrerats i enlighet med artikel 14 i Eurodacförordningen, det vill säga fingeravtryck tagna i samband med att en yttre gräns passerats utan tillstånd.

70 Det framgår emellertid av punkt 7 i del I i förteckning A i bilaga II till förordning nr 1560/2003 att en sådan träff är ett bevis på att en yttre gräns har passerats utan tillstånd, i den mening som avses i det kriterium som anges i artikel 13.1 i Dublin III-förordningen. En sådan träff utgör således i enlighet med artikel 22.3 a i) i den förordningen ett formellt bevis som avgör ansvar enligt det kriteriet, så länge det inte vederläggs genom motbevis.

71 Den registrering av en träff i Eurodac som nämns i artikel 21.1 andra stycket i nämnda förordning underlättar följaktligen förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat jämfört med de fall där en sådan träff inte har registrerats.

72 Denna omständighet kan således i förekommande fall motivera tillämpningen av en kortare tidsfrist än den frist på tre månader som avses i artikel 21.1 första stycket i samma förordning, men inte tillämpningen av en ytterligare tidsfrist utöver tremånadersfristen.

73 Den tolkning av artikel 21.1 i Dublin III-förordningen som anges i punkt 67 ovan är för övrigt förenlig med målet att behandla ansökningar om internationellt skydd snabbt, vilket nämns i skäl 5 i den förordningen, i den mån den säkerställer att det inte går att med giltig verkan göra en framställan om övertagande mer än tre månader efter det att ansökan om internationellt skydd har lämnats in.

74 Mot denna bakgrund ska fråga 4 besvaras enligt följande. Artikel 21.1 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att det inte med giltig verkan går att göra en framställan om övertagande mer än tre månader efter det att ansökan om internationellt skydd har lämnats in, även om denna framställan görs mindre än två månader från det att en träff i Eurodac registrerades, i den mening som avses i den bestämmelsen.

### *Fråga 5*

75 Domstolen påpekar inledningsvis att det av beslutet om hänskjutande framgår att intyget om registrering som asylsökande i original, en kopia av detsamma eller de viktigaste uppgifterna däri, inkom till myndigheten – som i Tyskland är den myndighet som ansvarar för att uppfylla de skyldigheter som följer av Dublin III-förordningen – mer än tre månader före det att framställan om överföring gjordes. Dessutom inkom den berörda tredjelandsmedborgaren med en formell asylansökan mindre än tre månader före det att nämnda framställan gjordes.

76 Domstolen finner mot denna bakgrund att den hänskjutande domstolen har ställt fråga 5 för att få klarhet i huruvida artikel 20.2 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att en ansökan om internationellt skydd ska anses inlämnad när en skriftlig handling – vilken upprättats av en myndighet och som intygar att en tredjelandsmedborgare har begärt internationellt skydd – inkommer till den myndighet som ansvarar för att skyldigheterna enligt förordningen uppfylls, även när, i förekommande

fall, endast de viktigaste uppgifterna som anges i en sådan handling och inte själva handlingen eller en kopia av den har inkommit till den ansvariga myndigheten, eller om nämnda artikel 20.2 ska tolkas så, en sådan ansökan i stället anses inlämnad först vid den tidpunkt då en formell asylansökan lämnas in.

77 I artikel 20.2 i Dublin III-förordningen föreskrivs att en ansökan om internationellt skydd ska anses inlämnad vid den tidpunkt då en formell ansökan från den sökande eller en rapport från myndigheterna inkom till de behöriga myndigheterna i den berörda medlemsstaten.

78 Eftersom en skriftlig handling som upprättats av en myndighet inte kan anses utgöra en av sökanden inlämnad formell ansökan är det därför, för att kunna besvara fråga 5, nödvändigt att fastställa huruvida en sådan handling som den i det nationella målet kan utgöra ”en rapport från myndigheterna” i den mening som avses i den bestämmelsen.

79 Det ska i detta hänseende påpekas att även om den ordalydelse som unionslagstiftaren har valt tydligt hänvisar till en skriftlig handling som upprättats av en myndighet, ger den inte någon vägledning om det förfarande som ska följas vid upprättandet av handlingen eller de uppgifter som handlingen ska innehålla.

80 Användningen av termen ”protokoll” eller ett liknande uttryck i den tyska, den spanska, den franska, den italienska, den nederländska och den rumänska språkversionen skulle göra det möjligt att anta att handling måste ha en viss form.

81 Den term som används i andra språkversioner, såsom den danska, den engelska, den kroatiska, den litauiska och den svenska språkversionen, för att beteckna den av myndighet upprättade handling som avses i artikel 20.2 i Dublin III-förordningen, innehåller emellertid ingen tydlig angivelse av vilken form som handlingen ska ha.

82 Enligt fast rättspraxis ska emellertid unionsbestämmelserna tolkas och tillämpas på ett enhetligt sätt mot bakgrund av de olika versionerna på samtliga unionsspråk (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 december 2005, Jyske Finans, C-280/04, EU:C:2005:753, punkt 31).

83 Vid tolkningen av den första meningen i artikel 20.2 i förordningen ska hänsyn även tas till det sammanhang i vilken den ingår och de mål som eftersträvas med förordningen.

84 Det ska i detta hänseende för det första påpekas att det i andra meningen i bestämmelsen preciseras att om ansökan inte är skriftlig, bör rapporten upprättas så snart som möjligt efter avsiktsförklaringen. Detta tyder dels på att upprättandet av rapporten i huvudsak är en formalitet, i vilken en tredjelandsmedborgares avsikt att begära internationellt skydd ska noteras, dels på att upprättandet av rapporten inte ska skjutas upp.

85 Det framgår för det andra av artikel 20.1 i samma förordning att förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat ska inledas när en ansökan om internationellt skydd första gången lämnas in i en medlemsstat.

86 De mekanismer som införts genom Dublin III-förordningen för att samla in alla de uppgifter som behövs i samband med det förfarandet ska således tillämpas efter det att ansökan om internationellt skydd har lämnats in.

87 Det föreskrivs dessutom uttryckligen i artikel 4.1 i nämnda förordning att det är först efter det att en sådan ansökan har lämnats in som sökanden bland annat ska underrättas om kriterierna för fastställande av ansvarig medlemsstat, om anordnandet av en personlig intervju och om möjligheten att lämna information till de behöriga myndigheterna. Det följer likaså av artikel 6.4 i förordningen att de lämpliga åtgärder för att identifiera de familjemedlemmar, syskon eller släktingar till ett ensamkommande barn som befinner sig på medlemsstaternas territorium – bland annat i syfte att

tillämpa de kriterier som stadgas i artikel 8 i förordningen för att fastställa ansvarig medlemsstat om sökanden av internationellt skydd är ett ensamkommande barn – ska vidtas efter det att en ansökan om internationellt skydd har lämnats in.

88 Härav följer att för att förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat ska kunna inledas på ett effektivt sätt måste den behöriga myndigheten underrättas på ett tillförlitligt sätt om att en tredjelandsmedborgare har begärt internationellt skydd. Det är i detta hänseende inte nödvändigt att den skriftliga handling som upprättats för detta ändamål har en viss bestämd form eller att den innehåller ytterligare uppgifter som är relevanta för tillämpningen av kriterierna i Dublin III-förordningen eller än mindre för prövningen i sak av ansökan om internationellt skydd. Det är i detta skede av förfarandet inte heller nödvändigt att en personlig intervju redan har anordnats.

89 Förarbetena till förordning nr 343/2003 visar att innehållet i artikel 4.2 i den förordningen överfördes till artikel 20.2 i Dublin III-förordningen utan att någon materiell ändring gjordes, vilket stödjer bedömningen ovan.

90 Det framgår nämligen av motiveringen till kommissionens förslag (COM(2001) 447 slutlig) som ledde till antagandet av förordning nr 343/2003, dels att en asylansökan ska anses ha lämnats in när den asylansökandes avsikt har bekräftats vid en behörig myndighet, dels att innehållet i artikel 4.2 i nämnda förordning har överförts från artikel 2 i beslut nr 1/97 av den 9 september 1997 fattat av den kommitté som inrättas genom artikel 18 i Dublinkonventionen av den 15 juni 1990 om vissa genomförandebestämmelser för konventionen (EGT L 281, 1997, s. 1). Det preciseras i artikel 2.1 i det beslutet att en asylansökan ska anses som gjord ”från och med den tidpunkt när ett skriftligt vittnesbörd om detta – ett formulär från den asylsökande eller ett protokoll från myndigheterna, beroende på omständigheterna – har kommit fram till myndigheterna i den berörda medlemsstaten”.

91 För det tredje skulle effektiviteten av vissa viktiga garantier som beviljas sökande av internationellt skydd begränsas om mottagandet av en skriftlig handling, såsom den som är i fråga i det nationella målet, inte var tillräckligt för att visa att en ansökan om internationellt skydd har lämnats in.

92 Om en sådan tolkning godtogs skulle detta leda till att vidtagandet av vissa åtgärder som är avsedda att sammanföra en ensam underårig med sina familjemedlemmar fördröjdes. Det skulle också resultera i att tidsperioden i förvar för en sökande av internationellt skydd skulle förlängas i den mån den längsta tidsperioden i förvar i väntan på en framställan om övertagande enligt artikel 28.3 i Dublin III-förordningen räknas från och med den tidpunkt då ansökan om internationellt skydd lämnades in.

93 Dublin III-förordningen ger för det fjärde en särskild roll åt den medlemsstat där ansökan om internationellt skydd först lämnades in. Den medlemsstaten är enligt artikel 20.5 i nämnda förordning således i princip skyldig att återta en sökande som befinner sig i en annan medlemsstat, så länge som förfarandet för fastställande av ansvarig medlemsstat inte har avslutats. Det följer vidare av artikel 3.2 i förordningen att om ansvarig medlemsstat inte kan fastställas på grundval av kriterierna i den förordning, ska den medlemsstat där ansökan om internationellt skydd först lämnades in ansvara för prövningen.

94 I syfte att bland annat garantera en effektiv tillämpning av dessa bestämmelser föreskrivs i artikel 9.1 i Eurodacförordningen att fingeravtryck av varje person som ansöker om asyl i princip bör överföras till Eurodacsystemet senast 72 timmar efter det att hans eller hennes ansökan om internationellt skydd som avses i artikel 20.2 i Dublin III-förordningen lämnats in.

95 Att under dessa omständigheter anse att en handling, såsom den som är i fråga i det nationella målet, inte utgör en ”rapport” i den mening som avses i den bestämmelsen skulle i praktiken göra det möjligt för tredjelandsmedborgare att lämna den medlemsstat där de har begärt internationellt skydd och på nytt begära sådant skydd i en annan medlemsstat, utan att de av denna anledning kan överföras till den första medlemsstaten och utan att det ens skulle vara möjligt att genom att använda

Eurodacsystemet återfinna något spår av att deras första begäran. En sådan situation skulle vara ägnad att allvarligt skada Dublinsystemets funktion genom att ifrågasätta den särskilda ställning som Dublin III-förordningen ger den medlemsstat där ansökan om internationellt skydd först lämnades in.

96 Att en sådan handling som den som är i fråga i det nationella målet anses utgöra en ”rapport”, i den mening som avses i artikel 20.2 i Dublin III-förordningen, är för det femte förenligt med målet att behandla ansökningar om internationellt skydd snabbt, vilket nämns i punkt 5 i den förordningen. En sådan tolkning säkerställer nämligen att förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat inleds så snart som möjligt, utan att det försenas på grund av att en formalitet som inte är nödvändig för genomförandet av förfarandet måste uppfyllas. Det målet skulle däremot undergrävas om dagen för inledandet av det förfarandet uteslutande var beroende av den behöriga myndighetens agerande, såsom när myndigheten väljer att bevilja en tid för personlig intervju.

97 Av det ovan anförda följer att en skriftlig handling, såsom den som är i fråga i det nationella målet, vilken upprättats av en myndighet och som intygar att en tredjelandsmedborgare har begärt internationellt skydd, ska anses vara en ”rapport” i den mening som avses i artikel 20.2 i förordningen.

98 Översändandet till den behöriga myndigheten av de viktigaste uppgifterna som anges i en sådan handling ska – med hänsyn till bestämmelsens roll i det system som införts genom förordningen och dess syfte, såsom följer av det ovan anförda – anses vara ett översändande till den myndigheten av handlingen i original eller en kopia av densamma. Det översändandet räcker således för att styrka att en ansökan om internationellt skydd ska anses vara inlämnad.

99 Det argument som gjorts gällande av Tysklands regering och Förenade kungarikets regering samt kommissionen, om att det främst är skillnaden mellan att ”ansöka” och att ”lämna in” en ansökan om internationellt skydd, vilken följer av artikel 6 i förfarandedirektivet som ska beaktas, påverkar inte dessa slutsatser.

100 Domstolen konstaterar nämligen inledningsvis, utan att det finns anledning att i det aktuella målet precisera räckvidden av denna skillnad, att en undersökning av det ordval som i detta hänseende används i de olika rättsakterna inom det gemensamma europeiska asylsystemet inte är avgörande. I artikel 18.1 i Dublin III-förordningen hänvisas det således i flera språkversioner till både inlämnade och ansökan om internationellt skydd utan att det görs någon skillnad mellan dessa uttryck, medan det i andra språkversioner antingen uteslutande hänvisas till inlämnande av en sådan ansökan, eller till själva ansökningen av sådant skydd. Även i direktiv 2013/33 används uttrycken på olika sätt i olika språkversioner av artikel 6.1, artikel 14.2 och artikel 17.1.

101 Även om det finns stora likheter mellan artikel 6.4 i förfarandedirektivet och artikel 20.2 i Dublin III-förordningen skiljer sig dessa bestämmelser åt, bland annat genom att en handling från myndigheterna enligt den förstnämnda bestämmelsen endast beaktas om detta är föreskrivet i nationell rätt. Artikel 6.4 i förfarandedirektivet är dessutom ett undantag till den regel som stadgas i artikel 6.3 i det direktivet, en regel som saknar motsvarighet i Dublin III-förordningen.

102 Artikel 6.4 i förfarandedirektivet och artikel 20.2 i Dublin III-förordningen avser slutligen av två olika förfaranden med egna krav och som bland annat vad gäller tidsfrister regleras av två olika regelverk, såsom föreskrivs i artikel 31.3 i förfarandedirektivet.

103 Mot denna bakgrund ska fråga 5 besvaras enligt följande. Artikel 20.2 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att en ansökan om internationellt skydd ska anses inlämnad när en skriftlig handling – vilken upprättats av en myndighet och som intygar att en tredjelandsmedborgare har begärt internationellt skydd – inkommer till den myndighet som ansvarar för att skyldigheterna enligt förordningen uppfylls, även om endast de viktigaste uppgifterna som anges i en sådan handling och inte själva handlingen eller en kopia av den i förekommande fall har inkommit till den myndigheten.

*Fråga 3 och frågorna 6–8*

104 Med hänsyn till svaret på övriga frågor saknas det anledning att besvara fråga 3 och frågorna 6–8.

**Rättegångskostnader**

105 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

**Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:**

1) **Artikel 27.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat, jämförd med skäl 19 i den förordningen, ska tolkas så, att en sökande av internationellt skydd, inom ramen för ett överklagande av ett beslut om att överföra vederbörande, kan göra gällande att en tidsfrist som föreskrivs i artikel 21.1 i nämnda förordning har löpt ut, även om den anmodade medlemsstaten är beredd att överta personen.**

2) **Artikel 21.1 i förordning nr 604/2013 ska tolkas så, att det inte med giltig verkan går att göra en framställan om övertagande mer än tre månader efter det att ansökan om internationellt skydd har lämnats in, även om denna framställan görs mindre än två månader från det att en träff i Eurodac registrerades, i den mening som avses i den bestämmelsen.**

3) **Artikel 20.2 i förordning nr 604/2013 ska tolkas så, att en ansökan om internationellt skydd ska anses inlämnad när en skriftlig handling – vilken upprättats av en myndighet och som intygar att en tredjelandsmedborgare har begärt internationellt skydd – inkommer till den myndighet som ansvarar för att skyldigheterna enligt förordningen uppfylls, även om endast de viktigaste uppgifterna som anges i en sådan handling och inte själva handlingen eller en kopia av den i förekommande fall har inkommit till den myndigheten.**

Underskrifter